

“La novel·la policíaca ajudà Heydrich, el carnisser de Praga, a reinventar-se”

Philip Kerr (Edimburg, 1956) ha visitat Barcelona per a presentar la traducció de la seva darrera novel·la, *Prague fatale*, publicada per La Magrana amb el títol *Praga mortal* i protagonitzada, una vegada més, pel policia alemany Bernie Gunther. Situada a la Praga nazi, compta amb un personatge destacat, Reinahrd Heydrich, el comandant nazi de Bohèmia i Moràvia.

—**La novel·la barreja fets i personatges històrics amb la ficció. És veritat que Heydrich, com va fer a Berlín amb el Saló Kitty, va posar micròfons en un bordell per a escoltar les converses?**

—Es deia que també ho havia fet a Praga, però no és segur. Moltes de les històries sobre Heydrich eren més certes del seu segon, Walter Schellenberg. Quan Heydrich va morir en el famós atemptat, Schellenberg va passar a ser al cap d'intel·ligència alemany i després de la guerra va explicar històries terribles sobre Heydrich, que eren certes d'ell, amb la intenció de no semblar tan dolent ni perillós. Schellenberg era presoner dels americans i tenia ganes de passar per menys important del que havia estat. Als americans, els va explicar coses de Heydrich que tenien ganes de sentir.

—**A més de sàdic carnisser, com va ser conegut, el vostre Heydrich és molt intel·ligent i sibil·lí: se serveix de l'argument d'una una novel·la d'Agatha Christie.**

—Una de les coses interessants de Heydrich és que es va inventar ell mateix, en gran mesura; es va fer el seu personatge. Quan va demanar d'entrar a les SS, Himmler pensava que era un oficial d'intel·ligència, però en realitat no ho era. Com que havia llegit moltes novel·les d'espies i policiaques semblava que ho era. I ell va continuant essent un lector apassionat del gènere. Per tant, no és gens estrafolari de pensar que podia haver llegit Agatha Christie.

—**Tots els nazis són reals?**

—Tret del que apareix mort.

—**Tenir vitamina A o B per a indicar si els teus protectors eren de primera categoria o de segona, és real?**

—Sí. Eren expressions reals.

—**La trama afegeix més cinisme al personatge. És més sàdic i criminal que no se sap?**

Philip Kerr, autor de la novel·la policíaca *Praga mortal* (La Magrana), ambientada a la Bohèmia nazi.

—Encara va ser pitjor de com el descriu.

—**Què vàreu tenir en primer lloc, la confrontació entre Heydrich i el vostre Bernie, potser?**

—Sabia que Bernie aniria a Praga i que el faria treballar per a Heydrich, però no sabia l'argument. I quan vaig descobrir l'antiga residència de Heydrich, que encara ara és tancada al públic i mig enrunada, vaig saber quin seria l'escenari on havia de situar l'assassinat.

—**Per què feu anar Heydrich amb la dona al circ, si normalment anava a concerts, sobretot si tocaven peces del seu pare?**

—Perquè tinc una còpia de la fotografia. També hi va anar. Em va sorprendre. Sembla més humà que no anar a un concert. No és una cosa que fessin habitualment els nazis. Te'ls imagines més escoltant els avorrits concerts de Wagner.

—**Coneixeu molt bé el Berlín nazi. Us va caldre saber coses noves per a parlar del del 1941?**

—Sí, perquè coses del 40 o del 42 no passen el 41, i em vaig haver de documentar més.

—**És molt bo l'acudit que en un cabaret de Berlín on, abans que els Estats Units entressin a la guerra, hi anaven americans, i una persona negra diu que no hi pot anar, no pas pel racisme dels nazis, sinó dels americans. És cert, això?**

—Sí. Ho vaig trobar en les memòries del periodista americà Howard K. Smith, *L'últim tren de Berlín*.

—**Les rivalitats, els cops baixos i amagats, entre els oficials nazis, eren molt accentuats, com dieu. Més que no acostuma a passar en tot col·lectiu?**

—Sí. Hitler ho va fer molt bé. Va fomentar la rivalitat i la gelosia entre els seus col·laboradors. S'odiaven entre ells. Al més alt nivell. Tots lluitaven per tenir accés a Hitler. I a nivells no tan superiors, també. Però, malauradament, ja és una cosa freqüent a la política actual. Si més no al meu país. És trist, però hem perdut el respecte pels polítics. I això em preocupa. Si em proposessin de ser primer ministre diria que no. Perquè no paguen gaire, perquè no tens vida privada i perquè la gent escriu coses terribles de tu.

Lluís Bonada